

1. fejezet

Márciusi nap, este 6 óra

Megint az órájára pillant, kifújja a haját a szeméből, jobbra-balra tekintget. Sehol semmi, nyoma sincs piros virágnak.

Két nappal korábban

A srác: Vörös rózsza lesz nálam, hogy felismerj.

A lány: Vörös rózsza? Nagyon klasszikus.

A srác: Én már csak ilyen vagyok.

A lány: Nálam pedig Pindur Pandúr-os, fukszialila hátizsák.

A srác: Nagyon kislányos.

A lány: Én már csak ilyen vagyok.

Márciusi nap, este negyed 7

„Idióta. A végén még a csajoknak lesz igazuk...”

Paula megint az óráját nézi, és felsóhajt. Megigazítja a szoknyáját, amelyet direkt erre a randira vásárolt magának. Új fehérműt is vett, ámbár pontosan tudja, hogy olyan messzire azért nem fognak elmenni. Sarkával a követ kopogtatja, kezd tényleg dühös lenni.

Előző nap

A lány: Biztos vagy benne, hogy jó, ha talizunk?

A srác: Nem, de kockáztassuk meg.

A lány: De ha nem leszel ott...

A srác: Ott leszek.

Márciusi nap, este fél 7

Paula már lemondott róla. Ha legalább meglenne a mobilszáma! Megfogja a homlokát. Tisztára meleg, pedig nagyon hideg van. Egyszerűen hihetetlen, hogy nincs itt! Újra alaposan körbenéz, lát-e valahol piros virágot. Sehol semmi.

– Idióta vagy – mondja hangosan, de azért nem annyira, hogy bárki is meghallhassa.

Előző este

A srác: Szeretlek.

A lány: <3.

Márciusi nap, este fél 7 után hat perccel

Paula megunt a várakozást. Egyszer melege van, aztán meg fázik.

Elővesz a Pindur Pandúr-os hátizsák egyik zsebéből egy gumit, és öszszefogja a haját, amelyet direkt erre az alkalomra egyenesített ki, de most már mindegy. Az az idióta nem jött el. „Idióta.”

„Most mit csináljak?” Hazamenni még korai volna, és mindenhol szívesebben lenne, mint a számítógépe előtt. Egy jó kávéra vágyik, hogy belefojtsa a bánatát.

Épp vele szemben van egy Starbucks. Elsétál a zebráig, hogy átmehessen, s közben mindenféle bosszús grimaszt vág. Amíg azt várja, hogy megjelenjen a zöld emberke a közlekedési lámpán, eszébe jut, hogy mit beszélgettek a barátnőivel a suliban.

Ma reggel

Paula: Fél hatkor.

Cris: El se hiszem! Te tényleg randizol azzal a pasival?

Diana: Hát, ez elég durva!

Paula: Szerintem épp ideje, hogy végre talizzunk.

Miriam: De azt sem tudjátok még, hogy néz ki a másik!

Paula: Tudom, de vonzónak találom, és én is vonzom őt. Minek a fotó?

Diana: És ha valami beteg vagy szexuálisan perverz alak?

Miriam: Neked pont ilyen kéne, nem, Diana? Valami örült, akinek egész álló nap csak a szexen jár az esze!

Mind nevetnek, csak Diana nem, aki le akar egyet keverni Miriamnak, de ő ügyesen kikerüli.

Cris: És ha nem jön el?

Paula: De eljön.

Miriam: Lehet, hogy mégse.

Diana: Lehet, hogy mégse.

Paula: De igen!!!

A matematikatanár: García kisasszony, tisztában vagyok azzal, hogy mennyire lelkesedik a függvényekért, de szíveskedjék uralkodni magán az órán. Most pedig volna kedves a táblához fáradni, hogy megcsillantsa előttünk is a tudományát?

A társalgás véget ér, mind nevetnek, kivéve Paulát, aki rosszkedvűen feláll és a táblához indul.

Márciusi nap, este háromnegyed 7

Paula benyit a Starbucks ajtaján. Senki sem áll sorban. Kopasz, borostás, kedves mosolyú, vékony fiú szolgálja ki. A lány egy karamellásvaníliás különlegességet, *caramel macchiátót* kér. Kifizeti, majd felmegy az emeletre, hogy némi rendet tegyen a fejében uralkodó zûrzavarban.

A helyiség szinte üres. Az utcára néző egyik nagy ablakhoz közeli fotelban párocska enyeleg. Paula a szeme sarkából figyeli őket.

„Micsoda szívás! A legjobb helyre ültek!”

A pártól nem messze van egy másik fotel, de mégsem ül oda, mert túl közel van hozzájuk, és nem akarja zavarni őket. Így aztán egy távoli, eldugott hely mellett dönt a másik ablaknál, ahol kevesebb a fény, és a kilátás sem olyan jó.

Paula a városi forgalmat figyeli. Gondolkodik és szomorkodik. Kénytelen maga előtt is beismerni, abban bízott, hogy a fiú el fog jönni. Két hónapja beszélgetnek egymással nap mint nap, mindenféléről mesélnek, nevetgélnek, már majdnem szerelmesek egymásba..., és amikor színt kellene vallania, a srác beijed. Vagy talán nem is az, akinek mondta magát, és így zárta le a kapcsolatukat?

„Nem, az lehetetlen. Kizárt dolog.”

Beleiszik a *caramel macchiátó*ba, amelynek a habja persze kis bajuszt hagy a szája szélén. Megpróbálja lenyalni, de nem megy, a karamella odaragadt. „A francba, nem hoztam szalvétát, és most megint el kell mennem ezek előtt.”

Belenéz a Pindur Pandúr-os hátizsákba, de nem talál benne papír zsebkendőt. Sóhajt egyet. Kiveszi és az asztalra teszi a könyvet, amit magával hozott, hogy eggyel kevesebb holmi között kutathasson tovább. Nincs. Megint sóhajt.

Amíg a zsákjában kutatott, egy fiú jött be, és pont a Paulával szemben található fotelbe telepedett. Amikor a harmadik sóhaj után felnéz, észreveszi a fiút. Őt nézi. Helyes srác, rámosolyog. Paulának eszébe jut, hogy még habos a szája, és úgy tesz, mintha a könyv véletlenül leesne. Amikor lehajol, hogy fölvegye, a kezével megtörli a száját, sőt, az orrát is, mert hátha az is olyan. Megmenekült.

Az asztal alatt azonban az arca hirtelen a helyes fiú arcába ütközik, aki közben odajött és Paula mellé hajolt. A fiú szó nélkül kivesz egyet a zsebében tartott papír zsebkendő csomagból, és odanyújtja.

– Tessék – mondja, miközben széles mosoly kíséretében zsebkendővel kínálja. – Csodálatos mosolya van, gondolja Paula. – Bár most már nincs is rá szükséged.

Paula szinte elájul, ahogy a csodálatos mosolyú, helyes fiú hangját meghallja... de a szégyentől. Elvörösödik, és ahogy könyvvel a kezében fel akar állni, fejét az asztalba veri.

– Auuu!

– Nagyon megütötte magad?

– Nem. – Paula most állva látja a fiút. Elég magas, fekete melegítőkabát és kissé kopott, kék farmernadrág van rajta. Nagy, barna szeme van, de a haja kicsit hosszabb, mint ahogy Paula szereti, viszont nagyon helyes.

– És a zsepre sincs szükségem.

A fiú mosolyog, és a zsebkendőt visszateszi a zsebébe.

– Remek. Akkor visszaülök a helyemre.

Paula lesüti a szemét, s arra vár, hogy az ismeretlen ismét leüljön.

Amikor úgy gondolja, hogy a fiú már letelepedett, felpillant, hogy megbizonyosodjon róla. Tényleg ott ül.

„Hú, de helyes!... Elég már, Paula! Mégis, hogy képzeled?”

Enyhe fájdalmat érez ott, ahol beütötte a fejét, ami visszatéríti a valóságba.

Szerencsére semmilyen dudor nem nőtt rajta. „Hála istennek!

Már csak az hiányzott volna.”

– Meglehetősen keményfejű vagy, kislányom – mondogatja az anyukája.

A fenébe, most az egyszer kénytelen neki igazat adni.

Paula az este folyamán most mosolyodik el először. Megint beleiszik az italába, ám ezúttal ügyel arra, hogy ne maradjon habos a szája. Kinyitja a könyvét ott, ahol néhány órával ezelőtt abbahagyta. A *Ne haragudj, hogy szerelmemnek hívlak* című regényt olvassa Federico Mocchiától.

Egy tizenhét éves diáklány és egy harminchat éves újságíró szerelméről szól. Paula nem különösebben szeret olvasni, de Miriam annyit beszélt neki erről a regényről, hogy végül is belekezdett, és tényleg tetszik neki. Egészen fellelkesült a főszereplő, Niki érettségén, aki csak egy évvel idősebb nála, mégis képes volt meghódítani egy nála jóval idősebb férfit, Alessandrót. Hát, igen. Bárcsak neki is ilyen szenvedélyes love storyban lehetne része, mint amilyen ez! Csak, persze, a fiú ne legyen ennyivel idősebb.

Erről aztán újra az jut eszébe, hogy hiába várta a fiút. Az az idióta jól elbánt vele.

„A fenébe!”

Akaratlanul is a másik fotel felé pillant, amelyikben a csodálatos mosolyú, helyes srác ül, aki azonban most nem őt figyeli.

– Hát, ilyen nincs! – szalad ki hangosan Paula száján.

A fiú is olvas, már egészen a könyv végénél tart. Paula lehajol, hogy elolvashassa a címét és meggyőződjön arról, nem téved-e: *Ne haragudj, hogy szerelmemnek hívlak*.

A fiú ekkor észreveszi, hogy Paula tekintete rászégeződik. A lányra néz, aztán a könyv borítójára, majd megint a lányra, és elmosolyodik azzal a csodálatos mosolyával.

– Neked is tetszik? – kérdi a fiú, kicsit megemelve a hangját.

„Naná, hogy tetszik, te hülye! Hogyne tetszene a mosolyod, mikor ennél szebbet még életemben nem láttam?”, gondolja magában, mielőtt válaszolna:

– Mit mondtál? – kérdez vissza Paula olyan döbbent arccal, mint akinek belelátanak az agyába.

– Az előbb láttam, amikor leestem..., vagyis, igazából, amikor idejöttem,

és te épp kerestél valamit a zsákodban, már akkor láttam, hogy ugyanazt a könyvet olvassuk. Ezért kérdeztem, hogy tetszik-e.

– Ja, értem! Igen, persze hogy tetszik.

– Szép történet. Egy pillanat...

A fiú ekkor feláll a fotelből, fogja az italát meg a könyvét, és odaül Paula mellé. A lány megint elpirul a meglepetéstől. A fiú nem egyszerűen helyes, hanem szuperhelyes!

– Nem baj? Csak hogy ne kelljen kiabálnunk egymással.

– Nem, dehogy. Ül csak le!

Ebben a pillanatban elég hangosan megszólal Rihannától a *Don't Stop The Music* a Pindur Pandúr-os hátizsák belsejében. Paula összerезzen, és gyorsan keresni kezdi a mobilját. Néhány másodperc múlva végre ráakad. Miriam.

– Bocsi, az egyik barátnőm az – magyarázza halkán a szuperhelyes fiúnak, aki megint rámosolyog, és olyan mozdulatot tesz, hogy „semmi gond, vedd csak fel”. A lány felkel és a helyiség másik végébe sétál. Az ifjú szerelmespár már elment.

– Mondjad!

– Szóval, szívem, hogy áll a dolog? – hadarja Miriam, amint meghallja barátnője hangját. – Ugye, nem zavarunk?

– Zavarunk? És miféle dolog?

– Itt vagyunk mindhárman Diana, Cris és én. Várj egy kicsit! Mondjatok valamit, lányok!

A lármás „Helló!” után barátságos sértegetés hallatszik a telefonból.

– Hallod, mennyire szeretünk és hogy aggódunk érted? Na, milyen a randi?

„Hú, a randi!” Most jut csak eszébe. Ebben a pillanatban semmi kedve sincs magyarázkodni a barátnői előtt, még kevésbé beszámolni a helyzetről. Így aztán nem mondja meg nekik, hogy az az idióta nem jött el.

– Tök jó, minden oké. De most nem tudok beszélni. Nagyon benne vagyok, és...

– Húha! Nagyon benne van... Ajjaj! Na, jó, nem zavarunk tovább.

Holnap viszont mindent részletesen el kell mesélned! Lányok, letesszük! Búcsúzzatok el szépen!

És egy hangos „Szia! Szeretünk!” után újabb kedveskedő trágárság hangzik el, majd leteszik.

Paula behunyja a szemét, és felsóhajt. „Tiszta dilisek.” Visszamegy a foteljéhez. A szuperhelyes srác ott áll, könyvével a hóna alatt.

– Mennem kell. Nagyon késő van, tíz perc múlva kezdődik az órák.

„Órája? Miféle órája? Ilyenkor?”

– Örülök, hogy találkoztunk. Remélem, a könyv vége is tetszeni fog.

És a csodálatos mosolyú, szuperhelyes srác minden további nélkül kirohan a kávézóból.

Paula ekkor visszaül, s úgy dönt, ideje lesz hazamenni, lazulni egyet a finom fürdőben és egy időre megfeledkezni a számítógépről. Megfogja a könyvet, hogy eltegye, de ekkor valami furcsát vesz észre. Ez nem az ő könyvjelzője, és ráadásul az utolsó oldalnál van.

„Ez a hülye összecserélte a két könyvet, és az enyémet vitte magával.”

Kinyitja a könyvet, és hátul, a lap tetejére kék golyóstollal írva ezt olvassa: *alexiroember@hotmail.com*. Ha kedved támadna megtárgyalni velem a könyv végét.

A bejegyzés mosolyra készíti, s végül elneveti magát. Beteszi a könyvet a hátizsákba, és önkéntelen vigyorral az arcán elindul a Starbucks emeletéről levezető lépcső felé.

„És ez a srác csak úgy azt mondja, hogy reméli, tetszeni fog nekem a könyv vége. Micsoda idióta!” És ha már az idiotáknál tartunk... Ebben

a pillanatban egy másik magas, vonzó külsejű fiatalember vágat fölfelé teljes sebességgel a kávézó lépcsőjén. Olyan gyorsan szalad, hogy észre sem veszi Paulát. Az ütközéstől Paula a földre esik, a fiú pedig szinte rázuhan, de még idejében sikerül átugrania, így a lány mögött esik térdre. Kezéből vörös rózsaszál hull ki. Csodálkozva néznek egymásra. A fiú elmosolyodik, amikor meglátja a Pindur Pandúr-os hátizsákot a padlón.